

Egy magyar vizsla naplójából

Kezdetek:

Nagyon szűk itt a hely. Löknek jobbról, rúgnak balról. Egymás hegyén, hátán vagyunk. Hatalmas a túlekedés. Nem tudom, meddig lehet ezt még bírni, de napról napra rosszabb.

Valami megváltozott. Nem tudom, hogyan és miért, de egyikünk elindult lefelé.

Megállíthatatlanul kezdett csúszni egy halvány fény felé. Hirtelen felerősödött egy pillanatra.

Aztán eltűnik. Megint sötétben vagyunk. Kicsit több helyünk van. Hirtelen összenyomódik körülöttünk minden. Megint el kezd csúszni valamelyikünk. Ugyanaz történik, mint az előbb. Fény, sötétség, csend. Most már kezdek kényelmesen elférni, kinyújthatom egy kicsit a lábaimat. Megint összenyomódik körülöttem minden, elindult egy társam. Ez így megy egészen addig, míg teljesen egyedül maradok. Kicsit megijedek, hogy mi fog most történni.

Olyan érzésem támad, mintha egy láthatatlan kar megragadna, és vinne magával előre az ismeretlenbe. Nyúlós, szűk folyóson vagyok. Csak csúszom előre, nem bírom megállítani. Félek, de már nincs visszaút. Nagy nyomás érzek hátulról. Hirtelen fény áraszt el. Nem látok semmit, csak érzem és hallom testvéreim hangját. Valami meg fog a fejemenél fogva és óvatosan húzni kezd. Kint vagyok, nagyon hideg van, fázom. Vissza szeretnék menni, a melegbe, a biztonságba, de nem lehet már. Felemelnek. Puha ronggyal törölgetnek, szárítgatnak. Így már jobb. Már nem remegek annyira. Éhes vagyok.

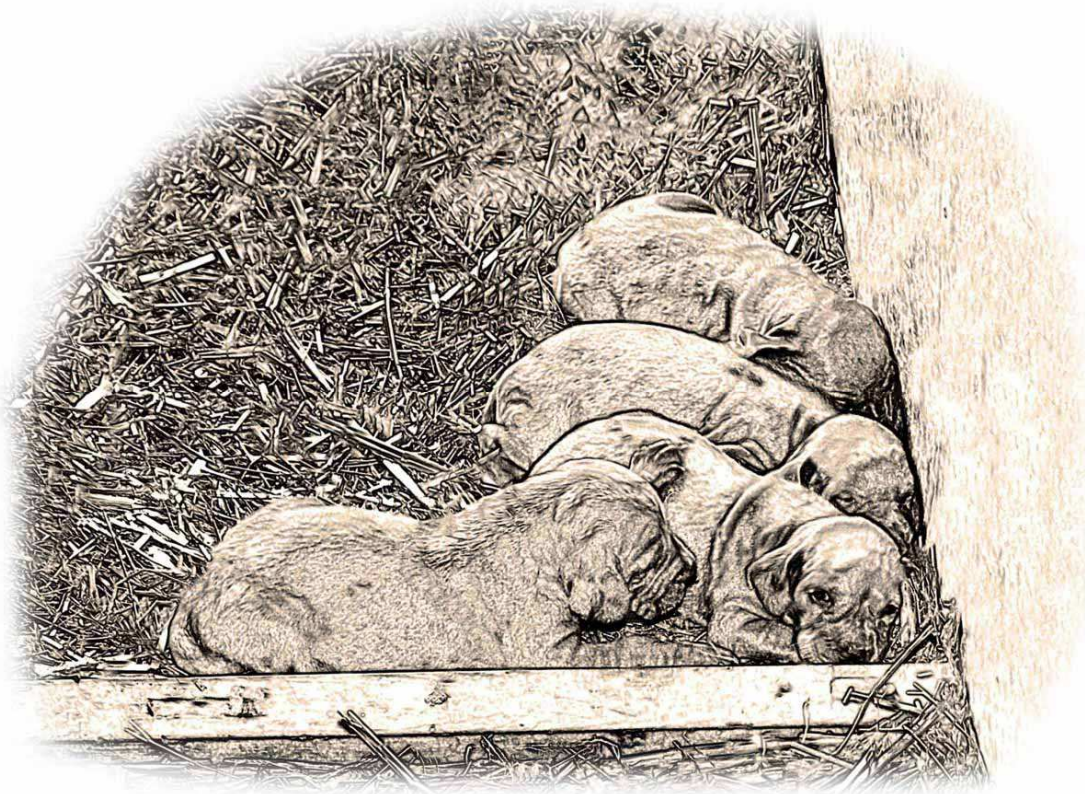
Az a kajazsinór nem akar működni, nem jön semmi belőle. Leraknak a testvéreim mellé, és egy ismerős illat csapja meg az orrom. Most már érzem a melegét is. Hisz ez a mama, csak most valahogy más, Tisztán hallom, jobban érzem a finom illatát. Menni nem tudok, csak csetlek-botlok, de a többiek mellé furakodom.

Egy magyar vizsla naplójából

Nagyon csábítót érzek az orromban. Tülekedek, hogy odaférjek én is az illat forrásához. Valami azt súgja, hogy ez kell nekem.

Nem tudom, honnan ismerem ezt az érzést, de tudom, hogy mit kell tennem. Nagyon finom.

A pocakom tele lett. Most már jól érzem magam. Befurakodok egészen a mama hasa alá, jó meleg van. A testvéreim is körbevesznek. Elcsendesedik minden. Elalszom.

Egy magyar vizsla naplójából

Első Találkozás:

Egyik reggel úgy ébredek, hogy már ki tudom nyitni a szemem. Először hunyorogva, óvatosan nézek körül. Bántja a szememet a fény, pislogok egyet, kettőt. Kezdem megszokni. Nincs időm nézelődni, mert elkezdődik a szokásos dulakodás, harc, kié legyen az első hely, ki kapja meg elsőnek a reggelijét a mamától. Gyors vagyok, úgyhogy én jutok oda elsőnek, nekem jut a legjobb hely. Mohón szívom az anyatejet, mert lökdösnek, hogy menjek arrébb, de nem hagyom magam. Nem engedek, majd ha jól laktam, akkor jöhetnek a többiek. fúj, csak ez a mosakodás ne lenne. Mama minden evés után szigorúan körbenyal. Mindenhol. Még a fenekemet is.

-Na, ott már nem kell!! Én már nagyfiú vagyok!!

Később mikor már mindenki jól lakott bejön a Gazdánk. Mama boldog csaholással üdvözlí. Itt hagy minket, hogy kis simogatást kapjon. Gyorsan visszatér. Nem akar sokáig magunkra hagyni. Gazdi egyenként felemel minket.

Aprólékosan mindenhol megnéz, végig tapogat, húzogatja a lábamat. Belenéz a számba. Meg akarom harapni, de nem engedi. Erősebb nálam. Elővesz a háta mögül egy hegyes vékony valamit. Nagyon nem tetszik, ahogy közelít felém. Nincs menekvés, jön a szuri. Enyhe csípést érzek a bőrömben, de nem fáj. Meg se nyikkanok, hőiesen túróm a megpróbáltatást. Pedig most már ég a helye, ahol megszúrt. Sorra következnek a társaim.

Némelyik egy fájdalmasat vakkantott, de aztán vége. Visszamehetünk a mamához.

Boldogan szaladunk oda. Ő megint végig tisztogat minket. Most kimondottan jól esik a gondoskodása.

Itt van a játék ideje. Elfelejtettük az előbbi kellemetlenséget. Húzzuk egymás fülét, farkát.

Pofozkodunk, harapdáljuk egymást, birkózunk. Később, mikor már unni kezdem a hancúrozást felfedező útra indulok. Nem messzire, csak egy pár lépésre a mamától. Látom, hogy a fél szemét rajtam tartja. Érzem, hogy nem lehet semmi baj, hisz ő majd megvéd. Egész a láda széléig megyek.

Megpróbálom felkapaszkodni rá, de túl magas. Visszafordulok, de ekkor kinyílik az ajtó, és a Gazdi jön be két másik emberrel. Vissza akarok szaladni a mamához, de nem engedelmeskedik a lábam. Összevisszabukdácsolók. Gazdi felemel és odaad az egyik az idegennek. Picit félek, remegek. Hallom a mama morgását, de ezek a kezek nagyon finoman fognak. Felemel, belenézek a szemébe. Látom a barátságot és a szeretetet benne. Simogat. Nagyon jól esik.

Felbátorodom, megnyalom a kezét. Enyhén sós. A hangja is megnyugtató, ahogy a másik emberhez szól. Magához emel, gyengéden a melléhez fog. Hozzábújok. Finom az illata. Olyan mintha a mamához bújtam volna. Biztonságban érzem magam. Lehunyom a szemem. Jó itt.

Lassan elemel magától és odaad a másik embernek. Ő is megsimogat. Tenyerébe tesz. Pont beleférek. Magához emel. Megnézem a szemét. Ugyanazt a szeretetet látom benne, mint az előbb. Simogat, majd egy puszit nyom a buksimra. Hallom a mama morgását megint, de nem törődöm vele, mert jól esik a kényeztetés. Lerak a földre.

Megszagolom a lábát, majd visszaszaladok a mamához, mert már hallom, ahogy rosszallóan morog nekem, hogy mért voltam olyan sokáig távol tőle. Megszagol, körbenyal megint, ma már harmadszor. Visszanézek az ajtó felé, addigra már becsukódik az ajtó.

Egy magyar vizsla naplójából

Elmennek. Kis üresség támad a szívemben. Más volt, mint a Gazdi simogatása.

Az is jó, de Ők valahogy mélyebbbről, a szívűkből simogattak. Éreztem. Kicsit hiányoznak, de nem sokáig. Hamar elfelejtem Őket, mert jön a kajaidő...

Egy magyar vizsla naplójából

Második Találkozás

Már könnyen át tudok menni a láda tetején. Átbukdácsolok rajta és akadály nélkül eljutok az ajtóig. Most nyitva az ajtó. Bátor vagyok. Kikukucskálok rajta. Kintről meleg levegő áramlik be.

Várom, hogy a mama rám szól-e:

-Ne tovább!

De semmi. Tovább merészkedem. Néhányan utánam jönnek, de csak a bátrabbak, a gyávábbak a mamával maradnak. Onnan figyelnek, hogy mi fog történni. Mama nézésével mintha bátorítana, hogy menjek tovább, nézzem, meg mi van odakint. Kilépek. A nap a szemembe süt. Elvakít egy pillanatra. Pár másodperc alatt hozzászokom.

Itt egészen más a talaj, puha fekete föld. Megszagolom. Nagyon sok mindent érzek. Mama illatát, meg a Gazdiét, és még sok minden másét, de nem tudom mik ezek, mert még nem találkoztam soha velük. Körbenézek. Arrébb pár lépéssel a fekete föld átvált zöld színűre, ami kellemes puha tapintású, hosszú, vékony levelekből áll. Elkapok egy fűszálat, beleharapok. Kissé fanyar, de nem rossz az íze. Tovább megyek, de néhány lépés után véget ér az utam, mert egy drótkerítés zárja el a továbbjutást. Elindulok balra, de csakhamar újból a rácshoz érek. Körbemegyek, a bátrabbak utánam, szagolva az ismeretlent. Egy-egy vakkantás elhangzik, jelezve, hogy jól vagyunk. Mama kidugja a fejét az ajtón, de nem jön ki. Megáll, bentről figyel minket. Nagyon melegen süt a nap. Körülnézek, hátha látok valami hűs helyet. Az egyik oldal árnyékban áll. Oda szaladok. Itt sokkal jobb.

A sarokban egy tálat veszek észre, olyan, mint ami bent van, csak ez egy kicsit alacsonyabb. Ezt felérem. Belelesek. Egy társamat látom benne. Pont úgy néz ki, mint én, csak valahogy furcsán remeg. Jé! Ha balra fordulok, akkor Ő is, ha jobbra, akkor szintén.

Rámorgok. Nem válaszol. Közelebb dugom az orrom. Hú, ez nedves! Még ilyet, nedves kutya! És hova lett? Nahát! Nem értem? Még egyszer

Egy magyar vizsla naplójából

beledugom az orrom. Megnyalom. Hűs vizet érzek a számban. Lefetyelek. Jól esik. Oltja a szomjamat.

Lekuporodom a tál mellé az árnyékba, onnan figyelem, hogy mit csinálnak a többiek. A Gazdi jön be az ajtón, a két ismerős emberrel.

Rám mutat. Odajön hozzám, felemel mond valamit, de nem értem, de érzem a hangján, hogy valami történni fog. Oda ad az egyiknek. Már találkoztunk. Neki van az a finom illata és puha keze. Most is simogat. Kivisz a szabadba, ott letesz, kicsit megilletődöm, itt még sohasem jártam. Lehajol hozzám. Felrak valamit a nyakam köré. Elindul, hirtelen rántást érzek a nyakamon.

-Gyere!- hallom. És megint egy kis rántás.

-Gyere!- éles füttyszó –gyere!

Megindulok. Teszek pár lépést. Megállok. Visszanézek. A mamát keresem. De ő bent van a kennelben, nem tud kijönni, hogy segítsen.

Morog, vakkant, válaszolok rá. Próbálok visszamenni hozzá, de az a valami a nyakamon, nem enged. Rángatom a fejem.

-Nincs semmi baj.- hallom.

Lehajol hozzám, megsimogat, felemel, magához húz. Érzem a nyugtató kezeket a fejemen.

Elindulunk. A válla fölött látom, ahogy a mama le-föl szaladgál a kerítés mellett és szól, hogy „gyere vissza”. Kétségbeesetten próbálok, de nem tudok! Egyre távolodunk! Befordulunk a ház mellé. Eltűnt a mama. Nem látom, de még hallom a hangját. Szólok neki.

-Itt vagyok!!

Egyre távolodunk.

-Mikor megyünk vissza a mamához?

Egy magyar vizsla naplójából

Nem válaszolnak. Megállnak, leraknak a földre. Nem merek mozdulni sem, úgy meg vagyok ijedve. Gazdi lehajol, megsimogat.

-Aztán jó legyen! Fogadj szót! Ezen túl ők lesznek a gazdáid!

Nem értek semmit sem, de tudom, hogy most megváltozik az életem. Elindulnak, egy kis rántás a nyakamon. Ijedtemben engedelmeskedem, velük megyek.

Még egyszer visszanézek.

Gazdi ott áll és nézi, ahogy távolodunk, Megyek szomorúan az újba, az ismeretlenbe.

МАМА!!

Egy magyar vizsla naplójából

Úton

Megyek a két idegen ember mellett. Kedvesen hívnak:

-Gyere! Ne félj! –

Mondani könnyű. Teljesen ismeretlen szagok vesznek körül. Furcsa zajok hallatszanak. Otthon a mamánál nem hallottunk ilyesmit, csak a madarakat, és a fák leveleinek susogását. A szél zúgását most máshogy hallom. Ahogy távolodunk egyre zajosabb minden. Dübörgések, zúgások hallatszanak. Büdöset érzek. Ahogy megyünk az út szélén, egyre több dübörgő rossz szagú valami megy el mellettünk. Facsarja az orromat. Prüszkölök. Nagy sárga dobozhoz érünk. Magasra kell fellépni. Nem is bírok felmenni. Visszahőkölkök.

-Ne félj! Ez csak egy villamos. Gyere!-

Az egyikük felemel, felvisz a villamosra. Nagyon sok szag keveredik az orromban. Van köztük kellemes, de sok kifejezetten undorító. Odabújok a lábához. Lehajol, megsimogat. Kissé nyugodtabb vagyok. Fel sem fogom, hogy mit keresek itt ezekkel az emberekkel, ilyen távol az otthonomtól, a mamától. Róla teljesen megfeledkeztem. Mit csinálhat? Biztos aggódik, hogy hol vagyok már ilyen sokáig.

Hatalmas berregés veri fel a csendet. Összerezzenek. Csattanást hallok, majd megindul alattam a föld. Csörög, zörög minden körülöttem. Nagyon félek, remegek. Felemel az egyikük. Hozzábújok, menedéket keresek. Simogat, becézget. Hirtelen megállunk. Csattanás. Friss levegő áramlik felém. Megpróbálok szabadulni, kiugrani a friss levegőre, de nem sikerül. Szorosan fognak. Berregés, csattanás újra. Még egy párszor így megy, majd hirtelen felállnak és leszállnak.

Visznek a kezükben. Leraknak, körbenézek, szimatolok. Idegen körülöttem minden. Elindulnak, engedelmesen követem őket, más választásom úgy sincs. Nem megyünk túl sokat.

Nagyon nagy a zaj. És a szagok! Nagyon sokféle. Teljesen belekábul a fejem. Végre egy csendesebb helyre érkezünk. Felmegyünk néhány lépcsőn.

Egy magyar vizsla naplójából

*Kinyitnak egy kaput. Hűvös van bent. Pár lépés után egy ajtó áll előttünk.
Várunk. Csörgés, kattanás majd így szól az egyikük:
-Megjöttünk. Ez itt az új otthonod!-
Belépnek és én követem őket a félhomályos helységbe...*

Otthon

Körülnézni sincs időm, három apró emberke rohan felém. Ujjongva,

*lelkendezve simogatnak,
pusztilnak, játszanak velem.
Tetszik ez a helyzet.*

*Futkározunk, kergetnek, majd
fordítva. Én szaladok a gyerekek
után. A kemény kövön csúszik a
lábam, kifarolok, a gyerekek
nevetnek. Jól mulatnak rajtam.*

*Mikor alább hagy a lelkesedés van
időm körülnézni. Ahol bejöttünk,
van egy szőnyeg. Az új gazdám azt
mondja, hogy ez itt az én helyem.
Nem érzem annak. Tovább megyek.
Errefelé finom illatok szállnak. Kaja!*

Éhes vagyok. Két tál van előttem. Az egyik üres, a másikban víz van.

*Iszom egy kicsit. A gyerekek megint jönnek, kergetőzünk, felemelnek,
simogatnak. Bemegyünk egy nagy szobába, itt puha szőnyeg van a földön.
Ráfekszem, elfáradtam. Lehunyom a szemem, próbálom aludni, de az új
zajok nem hagynak nyugodni. Felkelek. A Gazdi jön, megsimogat. Hív,
hogy menjek vele. Kimegyünk a konyhába. Itt az előbbi üres tál tele van
finom ennivalóval.*

*Olyan, mint amit otthon is szoktam enni. Mohón neki esek, hamar elfogy.
Várakozón nézek a gazdira. Ő kinyit egy szekrényt, elővesz még egy kis
finomságot. Azt is megeszem. Iszom egy kicsit. Jól laktam!*

Gazdi lehajol, és azt mondja:

- Jack!

Ellép mellőlem, és megint mondja:

-Jack! És fütyül.

Egy magyar vizsla naplójából

Felkapom a fejem.

-Gyere Jack!

Tétován elindulok a hang irányába.

-Okos!

Odaérek a gazdihoz. Megsimogat.

-Jól van Jack!

A szőnyegre mutat:

-Ez itt a helyed. Itt fogsz aludni.

Elővesz egy rongyot. Ismerős az illata. Lerakja a szőnyegre, oda megyek, megszagolom. Ez a mama illata. Gyorsan ráfekszem, belefúrom az orrom, mélyet szippantok az ismerős szagból. Elönt a honvágy. Mama! Mi lehet vele, meg a testvéreimmel? Hiányoznak a vidám önfeledt hancúrozások, a mama gondoskodása. Nem szerettem mikor tisztogatott, de most bármit megadnék, hogy újra velük lehessenek.

Teljesen összegömbölyödök. A rongyból áradó illat teljesen beleívódik az orromba. Lassan elszenderedek.

Mama ölének melegét érzem. Álmomban újra otthon vagyok. Vidáman játszunk a társaimmal, mama vigyázó tekintete alatt...

Egy magyar vizsla naplójából

Hétköznapi

Reggel felkelek. Várom, hogy valaki felébredjen. Korán van. Még sötét minden odakint. Gazdi ágyához megyek. Ülök a lábánál, halkan morgok, hogy itt vagyok. Nem enged fel az ágyra. Csak ülni szabad rajta.

Ébredszik, felkel, én lelkesen üdvözlöm. Meg akar simogatni, de megelőzöm, megnyalom a kezét. Ilyenkor még kába. Nagyon lassan felkel, kimegy. Mosakszik, kávézik, felöltözik. Óráknak tűnik a várakozás. Nem veszi észre, hogy már nagyon ki kell mennem? Végre cipőt húz, rám rakja a nyakörvet. Elindulunk, toporgok az ajtónál. Kinyitja, kiszaladok előre. Gazdi komótosan ballag utánam.

Szeretek vele sétálni, mert ritkán szól rám, csak akkor, ha veszély van. Olyankor a lábához simulok, gyengén a nyakamra teszi a kezét. Nem mozdulok mellőle. Megvárjuk, míg elmúlik a veszély, ami rendszerint egy autót jelent. A legtöbb kutyát elkerüljük. Nem engedi, hogy verekedjek, pedig szívesen elzavarnék néhányat.

Most nem szól semmit, szépen sétálunk. Én megjelölöm a szokásos helyeket. Szimatolom, hogy ki járt már előttem. Elvégzem a dolgomat. Gazdi szól:

-Lábhoz! Engedelmeskedem. Megtanultam, hogy mit kell tenni parancsszóra. Leülök, lefekszem, ott maradok, ahol a Gazdi mondja, és bár nem szívesen teszem, láb mellett megyek. Szóval engedelmes eb vagyok. Igaz az elején egy kicsit nehezen ment, de belezöttem.

Főleg azt tudtam nehezen megállni, hogy ne szaladjak oda minden kutyához, és azt is meg kellett tanulnom, hogy visszajöjjek, mikor a Gazdi hív. Néha fájt, ha nem engedelmeskedtem, de ha végrehajtottam a feladatot, akkor finom jutalomfalatot kaptam. Így hamar megtanultam mindent.

Körbeértünk a sétánkkal. Bemegyünk a lakásba. Jön a szokásos lábtörölés. Nem értem minek ez a cirkusz, ők se törlik meg a lábukat. Míg kint voltunk, addig felébredtek a többiek is. Üdvözlöm őket. Gazdi nénivel

Egy magyar vizsla naplójából

kezdem, majd a Kisgazdi következik, végül Vivien. Bár ő még ilyenkor nyűgös. Inkább békén hagyom.

Szép lassan magamra maradok, mindenki elmegy itthonról. Elcsendesedik a lakás. Szép komótosan végig sétálok a birodalmamon. Körbenézek mindenhol. Megszagolom a Gazdi papucsát, bemegyek a Vivien szobájába. Felmászom az ágyra, és onnan figyelem, ahogy az a furcsa valami abban a kis ketrecben rohangál fel s alá az egyik sarokból a másikba. Kimegyek, és benézek a Kisgazdi szobájába. Itt is felmászom az ágyra, belefúrom az orrom a pokrócba. Beszívom az illatát. Nagyon szeretem őt. Jókat szoktunk játszani, eldobja a labdát én meg visszahozom. Megpróbálja kivenni a számból, nem adom. Nagy hancúrozás lesz belőle. A Gazdival is szoktam játszani, bár kevesebbet. Sokat van távol, és mikor itthon van, akkor is legtöbbször alszik.

Imádom, mikor vasárnap reggel felkelünk, érzem a levegőben a készülődés feszült pillanatát. Le s fel rohangálok, tudom, hogy nemsokára indulunk. Indulunk valahová, valami nagyszerű helyre, ahol nagyot lehet szaladgálni. Az erdő illatát már érzem az orromban.

Mikor először vittek el kirándulni, beültünk a kocsiba, de felkavarodott a gyomrom. Hánytam. Forgott velem a világ. Mikor megérkeztünk hamar elfeledkeztem arról, hogy rosszul voltam. Kiugrottam a kocsiból, megcsapott az erdei levegő. Ismerős volt, pedig még sohasem voltam itt az előtt. Az ősi ösztön feltört belőlem. Éreztem az állatok szagát. Néhány egész közel volt, némelyiknek pedig csak halvány illatfoszlánya csapta meg az orromat. Önfeledten szaladgáltam egyik fától a másikig. Kisgazdi előre ment az ösvényen én meg utána. Gazdiék kicsit lemaradtak, úgy követtek minket. Szaladtam előre, majd vissza, mindenkit szemmel tartottam. Az út végén nagyon elfáradtam, de megérte. Nagyon sok új élménnyel lettem gazdagabb.

Sajnos most nem hétvége van. Várom, hogy valaki hazajöjjön. Általában a Kisgazdi szokott megjönni elsőnek.

Egy magyar vizsla naplójából

Nagyon örülök neki, játszunk egy kicsit. Később megjön Vivien is. Ő szokott kivinni délután. Sétálunk, megáll beszélgetni másokkal. Ilyenkor unatkozom egy kicsit. Bejövünk, szokásos lábtörölés. Közben megjön Gazdi is. Rohanok üdvözölni.

Hálásan viszonzozza rajongásomat. Nagyon jól kijövünk egymással, kölcsönösen tiszteljük egymást, nagyon szeretem Őt.

Most nem a szokásos napi dolgok következnek, hanem a gazdi rám adja nyakörvet, fogja a póráz és elindul velem. Beülünk az autóba. Boldog vagyok, azt hiszem, hogy kirándulni megyünk, de csalódom. Pár percnyi kocsikázás után megállunk, kinyitja az ajtót, kiugrom, és már tudom, hogy hol vagyunk. Érzem a fertőtlenítő szagát, az orvosságok és az állatok illatának kavalkádját. Dokihoz jöttünk. Bemegyünk. Várni kell, mert már vannak előttünk. Egy kislány kutyas és egy kis cica. Gazdi nem enged a közelükbe, pedig szívesen játszanék velük. Lassan sorra kerülünk. Már éppen ideje, kezdem unatkozni.

Bent egy kedves doktor néni fogad. Felrak egy hideg asztalra. Megvizsgál, hagyom magam, mert tudom, hogy jól akar.

Amikor beleestem abba hideg vízbe, nagyon rosszul lettem. Elhozott ide. A doktor néni megvizsgált, adott egy kis szurit. Másnap már jobban voltam egy kicsit. A Gazdi mindennap lenyomott a torkomon valami keserű bogyót. Néhány nap múlva már kutya bajom se volt.

Úgyhogy most nyugodt vagyok. Remekül érzem magam. Kapok egy szurit. Észre se venném, csak abból tudom, hogy a nyakamnál a bőrt pont úgy fogja meg, mint régen a mamánál a gazda. De rég volt már! Azóta felnőttem. Jó pár kalandban volt részem.

Gazdi levesz az asztalról, elkészönünk. Indulunk haza. Mire megérkezünk, addigra a Gazdi néni is otthon van. Lelkesen üdvözlöm. A fejem boldogan fúrom a lábához. Nagyon örül nekem.

A konyhából friss étel illata száll. Kiszaladok, megnézem a tálamat. Ott gőzölög benne az ennivaló. Nekilátok.

Egy magyar vizsla naplójából

Egész nap nem ettem semmit. Nagyon éhes vagyok. Mire elfogy, pont jól is lakom. Iszom, majd megyek a helyemre, hogy egy kicsit ejtőzzek. Szunyókálok, de a fél szemem mindig rajta tartom a családon.

Nézem, ki mit csinál. Este meghallom a nyakörv zörgését. Ebből tudom, hogy megyünk sétálni. Vivien felrakja rám, és már kint is vagyunk. Sétálunk, megállunk, várjuk a többieket.

A gazdák egymás között csevegnek, mi is megbeszéljük egymással, hogy mi történt aznap. Lassan sötét lesz. Elbúcsúzunk a többiektől. Hazafelé tartunk. Bent a szokásos lábtörölés, iszom egy kicsit. Üdvözlök mindenkit a lakásban. Leheveredek a Gazdi lábához, úgy, hogy hozzáérjek. Mindig így alszom el.

Néha már felenged az ágyra. Olyankor teljesen belebújok a hátába, hozzásimulok. Nagyon jó. A mamára emlékszem ilyenkor. Lekapcsolják a villanyt. Sötét lesz.

Hallom, ahogy mindenki szuszogni kezd. Még figyelek egy kicsit, Őrzöm az álmaikat, majd szép lassan én is elalszom...

Egy magyar vizsla naplójából

Kirándulás

Első nap

Ma reggel szokatlanul nagy a nyüzsgés. Lázasan készülődik mindenki. Gazdi néni mindenféle holmit, ruhát pakol a bőröndbe. Gazdi enni és innivalót rak szatyrokba és a hűtőtáskába. Izgatott vagyok, még nem tudom, hogy én is megyek-e velük, vagy megint itthon hagynak, mint már jó néhányszor. Gazdi néni előveszi a szekrényből a táljaimat, amit kirándulásokra szoktunk elvinni. Én is megyek velük az már biztos. Kapkodnak, veszekednek, főleg Gazdi néni. Ő mindig ideges, mikor valahova készülünk. Végre kész vannak. Felpakolnak mindent magukra. Úgy néznek ki, mint a serpák a Himalájánál. Az a szerencse, hogy rám még nem pakolnak semmit sem. Málhás vizsla! Az lenne még szép! Itt azért nem tartunk. Boldogan megyek velük. Bepakolnak a kocsiba.

Beugrom a helyemre, hátra a csomagtartóba. Ide is raktak cuccot, alig férek el. Miért gondolják, hogy minden hely az övék? Nekem is lehetnek igényeim!

Elindulunk. Sokáig megyünk, mivel nem történik semmi érdekes az úton, lefekszem és szunyókálok egy kicsit. Döccenésre ébredek. Már nem olyan jó az út. Kanyarog jobbra, balra. Érzem az erdő illatát.

Ez már jó jel! Lassan megérkezünk. Csendes faluban vagyunk, nagy házban, még nagyobb kertben. Körbe szaladok, birtokba veszem. Érzem egy vizslalány csábító illatát. Kár, hogy nincs most itt.

Egy magyar vizsla naplójából

Jó lett volna találkozni vele. Nem baj, majd máskor. Izgalmak azért vannak nélküle is.

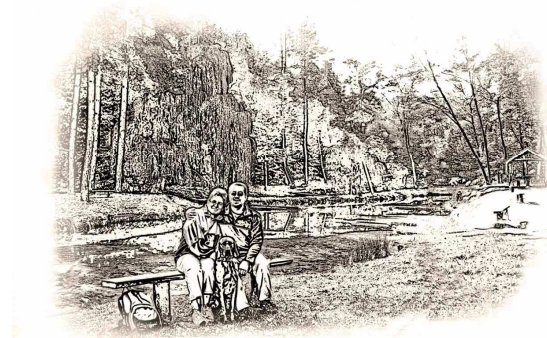
A szomszéd kutya át akar jönni a rossz kerítésen, de ott termek rögtön, és a tudtára adom, hogy ez az én területem, drágán megfizet, ha bemerészkedik. Ugatópárbaj alakul ki köztünk, aminek a Gazdi vet véget egy hangos kiáltással.

Bent a házban kicsit kényelmetlenül érzem magam, mert nem tetszik a régi padlónak és a bútoroknak az illata. Nehéz a levegő, amit a Gazdi néni is érez, mert kinyitja az ablakot, így már az erdő levegőjét érzem csakhamar az orromban.

Elrendezik a holmijukat. Hoznak nekem is takarót, amin majd fekhetek. Szép lassan elkészülnek és elindulunk.

A főúton a házak között haladunk. Minden portán kutya várnak, hogy elmenjünk előttük. Éktelen zivajt csapnak. Acsarkodnak, kidugják a pofájukat a kerítésen, úgy próbálnak elijeszteni minket. Persze nekem se kell több. Majd én megmutatom ezeknek a falusi ficsúroknak, hogy mi nem vagyunk ijedősek. Rohanok egyik kerítéstől a másikig. Jól megmondom mindegyiknek a magamét. Egy idő után a Gazdiék megünják a perpatvart. Rám parancsolnak, ott kell mennem mellettük. Néha jön egy autó, ilyenkor megállunk, megvárjuk, míg elmegy.

Ha valakivel találkozunk útközben, akkor köszönünk egymásnak. A városban ez nem szokás. Elérjük a falu határát. Kis tó mellett haladunk el. Egyik oldalán asztalok és padok vannak.

Egy kicsit megpihennek a Gazdiék. Körbe megyek, hátha látok valami érdekeset. A vízben halak pipálnak, mire odaérek, elmerülnek. Nem jönnek elő addig, míg messze nem kerülök tőlük. Indulunk tovább.

Erdei ösvényen megyünk, mellettünk patak folyik. Én inkább a vízben gázolok.

Egy magyar vizsla naplójából

Jól esik a lábamnak. Lehűt. Jó ideje megyünk, elhagyjuk a patakot. Egyre kapaszkodunk fel. Az erdő mind sűrűbb.

Hol előre szaladok, mert valami érzek, hol lemaradok, mert van valami a bozótban, és meg akarom várni, hogy előjőjön.

Néha a Gazdiék megállnak ilyenkor és várnak, hogy történjen valami, de rendszerint megunják a várakozást, és rám szólnak, hogy menjek már. A cserkészéshez türelem kell. Ezt nem tudják? Na mindegy! Már jó mélyen bent vagyunk az erdőben. Én vagyok, elől, mikor megindul előttem az erdő. Öt-hat őz ugrik ki előttem az útra, majd át a másik oldalra. Elvesztem a fejem. Utánuk iramodom. Nagyon közel vagyok hozzájuk. A fülemben hallok a patájuk dobbanását, a tüdejük zihálását, ahogy fujtatva veszik a levegőt. Ágak reccsennek, gallyak törnek. Nyomukban vagyok. Messziről hallok, hogy a Gazdi hív.

-Jack! Gyere vissza! Jack! Feleszmélek. Mit csinálok?

Ez nem vizslához méltó viselkedés! Nem hajtom a vadat, csak megkeresem és jelzem, és a gazdi jelére ugrasztom meg. Ez van a véremben. Megtorpanok. Az őzek látva, hogy már nem üldözöm őket komótosra, fogják az ügetést, és szép lassan elvesznek a sűrűben. Lehorgasztott fejjel, kicsit szégyenkezve bandukolok vissza. Gazdi csak ennyit mond:

-Nem szabad!

Haj! Tudom jól. De hát... Azt hittem, hogy jobban meg fognak szidni, de szerencsére nem teszik. Tovább indulunk. Még hallok, ahogy távolodnak tőlünk az őzek. Szagolom a levegőt. A vadak illatát egyre messzebből érzem. Tisztásra érünk.

Megállunk, leterítik a pokrócot, letelepedünk. A Gazdiék esznek, én is kapok egy-két falatot. Gazdi néni előveszi a tálamat, vizet önt bele. Mohón iszom. Nagyon kitikkadtam.

Árnyékot keresek, leheveredek. Pihenek egy kicsit és visszagondolok az előbbi futásra. Milyen közel voltak...

Egy magyar vizsla naplójából

Indulunk tovább. Egyre meredekebben kell mennünk. Az erdő is egyre ritkább. Egy erős kaptató után felérünk a hegy tetejére. Lihegünk mindannyian. Azért a Gazdiék jobban! Kicsit jobbra tőlünk egy magas kilátó áll.

A lépcsőn felkapaszkodnak. Én nem akarok felmenni. Félek. Nem szeretem az olyan lépcsőket, amin át lehet látni.

Így hát lent marad velem gazdi néni. A magasból Gazdi kiállt le nekünk. Integget, válaszolok, Jó lenne, ha lejönne ide mellém. Megfogadja. Kisvártatva lent van mellettünk, de most meg Gazdi néni tűnik el a kilátó sötétjében, hogy fentről ő is lekiáltson nekünk. Mondom neki is a magamét. Nem jó ott fent, veszélyes! Nemsokára lejön ő is. Boldogan nyalom meg a kezét. Hú Ezt megúsztuk! Nézelődünk egy kicsit, majd elindulunk visszafelé.

Lefelé már könnyebben haladunk. Nem kell annyiszor megvárni a Gazdiékat, úgy, mint felfelé. Olyankor megállnak, és olyan furcsán veszik a levegőt.

Elérjük azt a helyet, ahol az előbb a vadakat láttuk, de most csend van, nem érzem az illatukat. Biztos bent járnak jó mélyen az erdőben. Elérjük a tisztást. Megint megállunk, de most hosszabb ideig maradunk. Gazdiék a fűben fekszenek. Én egy varangyos békával ismerkedem. Megszagolom, erre felfújja magát. Mit kell úgy pöffeszkedni? Nem akarom bántani, csak kíváncsi vagyok, mert még nem találkoztam hasonló állattal. Kicsit messzebb húzódok, megpróbál egy korhadt farönk alá beugrani, de résen vagyok.

Nem tűnsz el olyan gyorsan! Még egy kicsit játszunk! Megbököm az orrommal. Meg se moccan, halottnak tettet magát.

Megpróbálok a hasa alá nyúlni az orrommal. Erre felélénkül. Sikerül beugrania a rönk alá, de nem fér be teljesen, Így noszogatom egy kicsit az orrommal. Morgok egy kicsit. Ekkor szól Gazdi, hogy hagyjam már békén azt a békát. Na jó! Ott hagyom. Letelepszem a gazdihoz. Egy kis simit

Egy magyar vizsla naplójából

kérek. Megkapom, végig tapogat mindenhol. Valami kis bogarat keres rajtam,

-Kullancs- mondja. Találnak is kettőt rajtam. Leszedi rólam a Gazdi, és szétnyomja a körmével.

-Szerencsére nem mentek bele a bőrébe, csak a szőrszálakba kapaszkodtak. Még jó! Mit képzelnék ezek a kullancsok? A Véremet akarják? Nem adom! Gazdi, keressél még! Ne hagyjál egyet se bennem!

Újra alaposan átnéz, de már nincs rajtam több.

Majd jobban figyelek én is, csak az a baj, hogy annyira picik, hogy nem érzem mikor rajtam vannak. Jó, hogy Gazdiék ennyire figyelmesek.

Összepakolnak, elindulunk hazafelé. Az egyik bokorban hirtelen két muflon ugrik ki az útra, majd tűnnek el a másik oldalon. Most már nem iramodom utánuk. Lehet, hogy már fáradt is vagyok, lehet, hogy győzött a vizslavérem. Nem tudom. Előre meredt fejjel, vízszintes farokkal, felemelt első lábbal feszülten figyelem, hogyan távolodnak tőlünk. Gazdi néni megdicsér, hogy milyen okos vagyok. Megveregeti az oldalamat. Szinte vánszorogva érjük el a patakot. A hideg víz felfrissít egy kicsit. A falu határában megint elkezdődik a vad csaholás. Kicsit lassabban, mint idefelé jövet, de mindenhova beköszönök, egészen addig, míg a Gazdi meg nem unja.

Megint a lábánál megyek a házunkig. Bent a kertben érzem, hogy itt járt a szomszéd kutya. Megyek, megkeresem, hogy megmondjam neki a magamét. De nincs sehol. Későbbre hagyom, még nincs lezárva ez a vita. Visszamegyek a verandára, ahol a vacsorám vár. Neki esem, hisz egész nap

Egy magyar vizsla naplójából

nem ettem csak pár falatot. Közben besötétedik. Leheveredek a helyemre, bevacokolom magam.

Hallgatom, hogy bent a szobában a Gazdiék beszélgetnek. Elfáradtam. Nem csak fizikailag, hanem szellemileg is. Annyi új élmény, szag kavarog a fejemben. Nem győzi az agyam feldolgozni. Talán majd reggelre...

Egy magyar vizsla naplójából

Második nap

Még sötét van. Épp hogy pirkad, mikor a kert felől zajokat hallok. Morgok, jelzem a Gazdának, hogy valaki van odakint. Álmosan kienged az udvarra, ahol persze megint a szomszéd kutya kószál. Nekiesem, elkapom a grabancát, jól megrázom. Elmagyarázom neki, hogy ez az én portám, semmi keresnivalója itt. Nyüssítve fekszik előttem, lábai az égnek állnak. Elmagyarázom neki még egyszer, hogy nem akarom itt látni többet. A hangoskodás felébreszti a Gazdit teljesen, mert úgy rohan ki az ajtón, mint akit kergetnek. Mikor látja, hogy mi a helyzet, rám szól, hogy engedjem el azt a kutyát. Vonakodva kicsit hátrébb lépek. A hívatlan szomszéd meglátva az abszolút túlerőt, villámgyorsan eliszkol. Mintha ott se lett volna, úgy eltűnt. Gazdi megnéz közelebbről. Nem lát-e rajtam sebeket. Szerencsére semmi bajom. Jól megmondtam neki a magamét, miközben vakargatja a fejemet. Reggelizünk, majd újból elindulunk a falun keresztül. A csaholás megint végigkísér bennünket. Kiérünk a faluból, most másik irányba megyünk tovább. Újra a patak mellett haladunk, csak nem térünk le róla, mint tegnap, hanem, hol az egyik, hol a másik parton haladva követjük az útját. Egyre nagyobb köveken kell átgázolni. Nehéz terep, mert vizes és csúszik. Nehéz megkapaszkodni rajta. Látszik, hogy kevés ember jár erre, mert a kidőlt fák rendre elzárják az utunkat. Ilyenkor vagy átmászunk, vagy megkerüljük, vagy alatta megyünk át. Néha segítenek az átjutáson, mert nem mindig sikerül a nagy köveken megkapaszkodnom. A patak most már az úton folyik, úgyhogy a Gazdiék is a vízben gázolnak, ugrálnak kövekről kövekre. Egy idő múlva elérjük a patak végét, ami persze az eleje. A hegy oldalánál, kőből kiépített kútból tör elő a forrás és duzzad patakká.

Iszunk egy kicsit, megesszük a tízórait. Kicsit pihenünk, majd újult erővel nekivágunk a visszavezető útnak. A patak mellett kellemes az idő, nem úgy, mint kint a nyílt terepen.

Egy magyar vizsla naplójából

Éget a nap, szinte perzseli a bőrömet. Fülelek, hangokat hallok. Közel vagyunk a faluhoz. A tóhoz érünk. Itt birkák legelnek.

Az egyiküket megpróbálom közelebbről szemügyre venni.

- Csak szép lassan! Óvatosan! Ne félj! Nem foglak bántani.

Lépésről lépésre araszolok a bari felé, de valahogy mindig ugyanakkora távolságot tart. Nem enged a közelébe, pedig rendkívül precízen, ahogy a nagy könyvben le van írva, úgy cserkészem be. Fél perc/lépés tempóban haladok. A hátam sajog már, a nyakam zsibbad, de nem adom fel. Hallom, ahogy a hátam mögött Gazdiék jót kuncognak a mutatványomon. Azt hiszik, hogy nekik csinálom? Észre se veszem, hogy közben a többiek közé keveredik a kiszemelt áldozatom. Szem elől vesztettem. Nem baj, vannak még itt elegendő: Ők se akarnak bevárni. Pár lépéssel mindig előttem vannak. Gazdi néni szól, hogy ideje menni. Végig csaholva az utat a háznál nagy meglepetés vár. Vivien és a Kisgazdi áll az ajtóban. Farkam, mint a propeller pörög, ugrándozom egyikről a másikig. Nagyon boldogok vagyunk. Bent a házban folytatódik a lelkesedés. Labdázunk Kisgazdival, pedig nagyon fáradt vagyok. Esteledik, Vacsorázunk. Én is az asztalnál legyeskedem, hátha nekem is jut valami finomság. Mindig jut! Gazdi néni úgy csinál, mintha nagyon mérges lenne, de aztán gondol egyet és odaadja a legjobb falatot a tányérjáról. Gazdi ilyenkor morog egy kicsit, de aztán ő is ad egy pár falatot. Vacsora után letelepszem a helyemre és nézem, hogy a többiek sűrögnek a házban, majd szépen elcsendesednek.

Körbemegegyek, ellenőrzöm, hogy minden rendben van-e, meg van-e mindenki. Most már én is lefekszem, várva a holnapi napot...

Egy magyar vizsla naplójából

Harmadik nap

Reggel felébredtek mindenkit. Itt az idő! Induljunk már! Lassan felkelnek, nyugodtan készülődnek. Csomagolnak, mint akik haza akarnak menni. Na ne! Még korán van a hazamenetelhez. Kiránduljunk még! Meghallgatják szavaimat. A patak mellett megyünk ismét, de most egy másik elágazásnál térünk le. Itt is sziklás mederben haladunk. Mély kanyonra alakul a vidék. Egyre nagyobb köveken kell átbukdácsolnunk. A gyerekek élvezik. Kis gazdi Viviennel rohan előre. Gazdi hiába szól, hogy ne siessenek úgy. Néha bevárnak minket. Loholok a nyomukban, de meg kell várni a Gazdit, hogy segítsen átjutni egy-egy nehéz szakaszon. Nagyon csúszik a lábam a vizes kővön, elkel a segítség. Az út a patakban egyre meredekebb, van, ahol már lépcsőket vájtak a sziklába, hogy azon haladjunk tovább. Két oldalt meredek sziklafal, nincs más út csak előre. Elértünk egy vízeséshez. Magasról zuhog alá, vízpárát permetezve ránk. A vízesés szélén létra mered a magasba. Vivien és a kis gazdi már fentről integetnek. Szólok nekik, hogy jöjjenek vissza, mert én nem tudok felmenni oda. Ők csak nevetnek és hívnak újra és újra. Meglepetésemre a Gazdi felemel, magához szorít.

Az egyik kezével átölel, a másikkal a korlátba kapaszkodik és elindul felfelé a lépcsőn. Be vagyok

*rezelve rendszeren,
kapaszkodom, ahogy csak
tudok. Egyre kisebb ott lent
minden. Gazdi néni
mosolyogva bátorít.*

-Nem lesz semmi baj!

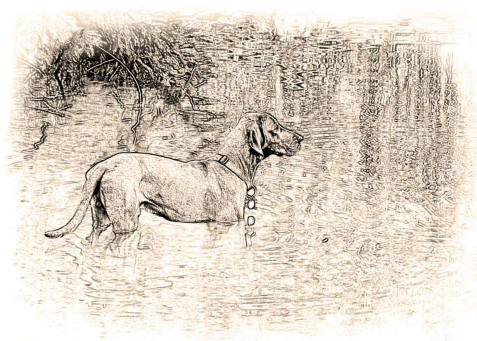
*Feljutunk a tetőre. Lihegünk
mind a ketten. Gazdi a
fáradtságtól, én meg az
ijedségtől.*

Mindenki felért a tetőre, de még mindig nincs vége az útnak. Újabb lépcsők a sziklában, láncok a falban, én meg a vízben.

Csupa víz vagyok, de nem fázom. Most már a gyerekek is lassabban haladnak. Kezdenek fáradni.

Újabb létrához érünk. Gazdi felkap, mint egy csecsemőt és irány felfelé. Most már nyugodtabb vagyok, mert tudom, hogy bízhatok benne. Nem fog leejteni. Simán feljutunk. Végre nem emelkedik az út. A patak elkanyarodik jobbra, mi pedig egy kis pihenés után folytatjuk az utunkat az ösvényen. A magas sűrű fák között kellemes a séta. Az út is egyenletes, nincsenek kövek, amik akadályozhatnának. Megkerülünk egy nagy völgyet, majd egy kis hídon áthaladva a patak fölött visszakanyarodunk arra felé amerről jöttünk. Csak most nem a szakadékban haladunk, hanem a tetején. Lenézve minden olyan kicsinek tűnik. Elkanyarodunk a kanyontól nemsokára egy másik patak mellé érünk. Az út felette megy, de mi lemegyünk a völgybe, hogy ne legyen túl egyszerű a dolgunk. Izgalmas, mert itt is vannak nagy sziklák, kidőlt fák, amik nehezítik az utunkat. Mindenki élvezi, csak Gazdi néni aggódalmaskodik néha, hogy nem tud átmenni a fák alatt, vagy a sziklán nem tud felkapaszkodni. Persze mindig sikerül neki, mert különben ott maradhatna az erdőben, vagy mehetne vissza és kerülhetne egy jó nagyot. Csutom vizesen érünk az út és a patak találkozásához. Innen már ismerős az erdő. Lassan elérjük a kis tavat is. Megállunk, mindenki lerogy a földre. Megesszük a maradék ennivalót, főleg én, mert a gyerekek nem kérik, így inkább nekem adják. Jól teszik! Éhes vagyok és a két zsömle se tudja megtölteni a pocakomat. Kisgazdi kavicsokat dobál a vízbe, amit nekem mindenáron vissza kell hozni. Egy baj van csak, hogy nem látom az alját a tónak. Hiába dugom bele a fejem a vízbe a Gazdiék legnagyobb derűtségére. Mi olyan vicces ezen? Keresem a követ. A patakban még csak hagyján, ott látom az alját, mert tiszta a víz, de itt mély is, koszos is. Feladom. Elindulunk vissza a faluba.

Egy magyar vizsla naplójából

Még egyszer körbe rohanok. Mindenkitől elköszönök. A kis komondor kölyökkel jól elbeszélgetünk. Úgy érzem jó barátok lehetnénk, ha többet találkoznánk. Majd mondom a Gazdinak, hogy sűrűbben jöjjünk erre. A házban csend van. Mindannyian pihenjük az út fáradalmait. Sajnos nem tart sokáig ez az idill, mert Gazdiék nekiállnak szedelődzkődni. Megpakolják a kocsit. Megtömik, mint a pulykát karácsonykor. Csak nekem maradjon hely! Beszállunk az autóba. Gazdi becsukja utánunk a nagy kaput. Fájó szívvel nézem, ahogy távolodunk. Elhagyjuk a falut, kint vagyunk az országúton. Még egyszer visszanézek, majd lekuporodom a kis helyemre, amit hagytak a csomagok mellett. Lehunyom a szemem és elmerengek, milyen jó volt ez a három nap. Tele élményekkel, izgalmakkal. Jó levegő, csend, a madarak csivitelése, az erdőben a vadak, Gazdival a sziklamászás. Bőven van mire visszaemlékezni a hosszú úton hazafelé...

Egy magyar vizsla naplójából

Költözés

Napok óta van valami a levegőben. Azóta tart ez a vibrálás, mióta három idegen ember többször is volt az otthonunkban. Körbe néznek, sokáig beszélgetnek a Gazdiékkal. Mikor elmennek az idegenek nagyon izgatottak mind a ketten. Gazdi néni elmegy, hoz egy csomó papírdobozt. Elkezdenek rámolni a szekrényekből, polcokról. Dobozolják a könyveket, zsákba rakják a ruhákat. Már két napja tart ez a felfordulás. A lakás most már úgy néz ki, mint egy menekült tábor. Zsákok, dobozok mindenfelé. Négy férfi érkezik. Megfognak a bútorokat és kiviszik a teherautóra. Megyek velük, megnézem, hogy kell-e segíteni nekik. Bírnak nélkülem is. Ki-be rohangálok, ahogy jönnek, mennek az emberek. Gazdiék is segítenek, a kisebb dobozokat ők hordják ki. Lassan megtelik a teherautó, de még van bent bőven pakolni való. Elmegy a kocsi. Gazdi is velük megy. Kicsit pihenhetünk.

- Elköltözünk- mondja Gazdi néni, miközben két oldalt megfogja a fejemet és simogat.

- Szép nagy kerted lesz! Rohangálhatsz majd kedvedre.

Az jó lesz! Mert itt a négy fal közé bezárva, mikor egyedül vagyok, akkor nagyon unatkozom. Nemsokára visszajönnek az emberek. Felrakják a maradék holmit. Lassan kiürül a lakás. Körbemegyünk még egyszer utoljára.

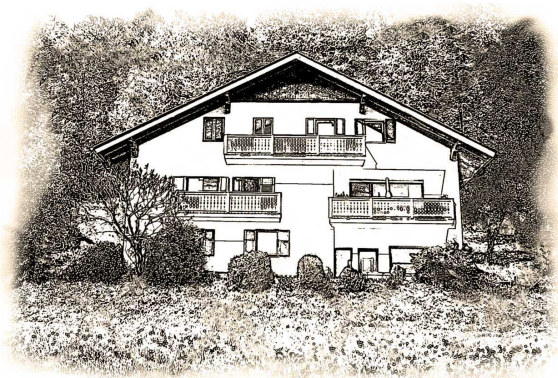
- Viszlát- mondja Gazdi.

- Irány az új otthonunk!

Beugrom a kocsiba a helyemre. Elindulunk, utánunk a teherautó. Kiérünk a városból. Kanyargós, meredek úton haladunk. Nem túl sokáig megyünk. Csendes kis faluban állunk meg. Gazdi felmutat a hegyre.

- Odamegyünk!

A falu határa az erdőig húzódik és a legvégén egy ház áll. Az a miénk.

Egy magyar vizsla naplójából

Szűk meredek utcán kapaszkodunk fel. A teherautó dübörgő motorral próbál utánunk jönni. Megállunk egy fakerítéses nagy dupla kapu előtt, ami már nyitva van.

- Megjöttünk! -kiállt fel Gazdi néni lelkesedve. Kiengednek engem is a kocsiból. Megcsapja az orromat a friss erdei levegő. A csodás csendet a teherautó zihálása nyomja el. Most érnek csak fel. Beállnak az udvarba. Végre ismét csend lesz. Felderítem a birtokot. A kertben friss zöld fű, szélein elszórtan tuják és fenyők állnak, végében kis tavacska. Teraszosan van kialakítva a kert, a ház a legmagasabb ponton áll. Nagyon finom fenyőillatot áraszt a fala. Az emberek befejezik a rámolást. Bemegyek a házba. Gazdiék sűrögnek, próbálnak egy kis rendet tenni a káoszban. Kevés sikerrel. Nem törődnek velem. Benézek mindenhova. Az előszobából hatalmas nappaliba érek, ahonnan az üvegajtón át egy óriási teraszra jutok. Félig be van fedve a teteje, védve az időjárás viszontagságaitól. Innen nem csak a kertet, hanem az egész környéket be lehet látni. Nem csúnya a kilátás. Visszamegyek a nappaliba, ahonnan három szoba nyílik: Mindenkinek van saját szobája. Gazdi hív, rohanok, megkeresem. Kimegyek a kertbe. Mutat egy kis házikót, amit csak most veszek észre.

- Íme ez a te házad! Itt fogsz aludni.

Nem igazán tetszik. Elborzadok még a gondolatától is, hogy ne a házban aludjak a többiekkel. Nincs időm elmagyarázni a helyzetet, mert Gazdi faképnél hagy a Gazdi nénivel elmennek, és rám zárják a kaput. Megpróbálok utánuk menni, de nem lehet, mert a kerítés túl magas és nincs sehol egy rés, amin kiferhettek. Itt hagytak egyedül. Körbemegek a kertben, hátha találok valami kijutatot, de hiába. Nincs. Szomorúan lefekszem az ajtó elé, várom, hogy megjöjjenek. Sötétedik, mire újra látom őket, magukkal hozva Vivient és a Kisgazdit is. Nagyon megörülök nekik, de most nem sokat foglalkoznak velem. Épp hogy csak üdvözlnek, rohannak megnézni az új házat. Mindenhova követem őket, de rám se hederítenek. Késő este lesz mire mindent megnézünk. Gazdi a kertben a házamhoz kiviszi a vacsorámat. Szokatlan itt enni, de mivel éhes vagyok nem sokáig várok.

Egy magyar vizsla naplójából

Gazdi elköszön tőlem és bemegy a házba. Itt hagy kint egyedül. Hallgatom az erdő suhogását, nézem a csillagos eget. Magányos vagyok. Bentről beszélgetés hallatszik. Szeretnék bemenni. Megkaparom az ajtót. Szólok, hogy engedjenek be. Nagy sokára jön csak ki Gazdi néni. Kinyitja az ajtót. Gyorsan beiszkolok a lába között. Mire utánam néz már bent is vagyok. Keresem a Gazdit, hogy elpanaszoljam, nem jó ott kint egyedül. Látom, megérti, mert előveszi a régi takarómat és leteríti a nappali egyik sarkába. Mielőtt észbe kapna, már rajta is vagyok. Gyorsan lefekszem, lehunyam a szemem, mint aki alszik. Hallom, ahogy hangjuk megenyhül. Mégiscsak bent fogok aludni. Én nyertem, egyelőre. Idegen az új hely, ismeretlen szagok vesznek körbe. Már mindenki elment aludni. Nem vagyok álmos. Hallgatózom, még nem ismerem a zajokat, hangokat. Hozzá kell szokni. Azt a kis incidenst leszámítva, hogy kint akartak hagyni éjszakára, tetszik ez a hely. Holnap majd jobban körülnézek, felderítem a terepet. Megpróbálok elaludni, mert már nagyon késő van. Majd holnap...

VIZSLATÚRA

Egy magyar vizsla naplójából

A kertben

Egyedül vagyok. Unatkozom. Már minden bokrot, fűszálat, zugot ismerek. Semmi dolgom, mióta kiköltöztünk, azóta ritkán megyünk el. Sétálni már nem visznek, mert kint vagyok a szabadban, mozgok eleget, legalábbis azt hiszik. A régi lakásban legalább a séták alatt találkoztam más kutyákkal. Játsoztunk beszélgettünk. Mindig voltak új szagok. De itt semmi, mindig ugyanaz. Reggel körbe megyek a kerítés mentén. Megjelölöm a területemet. Kilesek az utcára, hátha történik valami érdekes. Kihalt. Lent a faluban ugatnak a kutyák. A postás megy körbe az utcákon, viszi a leveleket. Lehet, hogy feljön ide is. Nagyon ritkán szokott benézni hozzánk, hetente egyszer.

Ilyenkor üdvözljük egymást. Jó fej. Mindig megvakarja a fejem, mikor kidugom a kerítésen. Nem fél tőlem. Egyszer bejött hozzánk, valami pénz hozott. Megszagolom a lábát, erre ő megveregeti az oldalam, oda bújok hozzá.

-Még, még!

Gazdi néni rám szól

-Elég legyen! Leül! Engedelmeskedem, mint mindig.

A postás kimegy a kapun, zár kattan, Gazdi néni is eltűnik a házban, újra egyedül vagyok.

Az út túloldalán az erdőből ismerős szagok jönnek felém. Itt vannak a közelben, érzem.

Pár hete estefelé, mikor már majdnem teljesen sötét volt, két űz dugta ki a fejét a bokorból. Körülnéztek, majd lassan, óvatos léptekkel kijöttek az útra. Feszülten figyeltem a kerítés mögöl, hogy mit fognak csinálni. Észre vettek engem, de látták, hogy nem mozdulok, elindultak felfelé az úton, majd kisvártatva eltűntek az erdőben. Másnap nem jöttek, csak harmadnap, akkor viszont egész közel mentek el mellettem. Mozdulni sem

Egy magyar vizsla naplójából

mertem, nehogy elriasszam őket. Mintha csak nekem pózolnának, megálltak.

Kecses nyakukkal tekerve jobbra, balra figyeltek minden irányba. Levél se rezdült. Az egyikük rám nézett, felém fordítva kitégult orrát, úgy szaglászott. Kíváncsi lehetett, mert sokáig figyelt, majd, mint aki jól végezte dolgát, szépen elballagott a társával. Még párszor megismétlődött, majd az egyik nap váratlan dolog történt. A fejem kívül volt a kerítéslecek között. Már messziről éreztem, hogy közelednek. Óvatosan kiléptek az útra, körbenéztek, majd szép lassan odajött teljesen elém az egyik. Szinte összeért az orrunk, olyan közel jött hozzám. Ilyen közel vadhoz még nem voltam. A szívem majd kiugrott a helyéről, úgy kalapált. Lélegzet visszafojtva figyeltem, hogy mi fog történni. A másik őz is egész közel jött hozzám. Ez már sok volt nekem. Belefújtam egy nagyot a levegőbe. Erre ők megijedtek, megugrottak és eltűntek az erdőben. Pár napig nem láttam őket, majd megint megjelentek, de már nem jöttek közel hozzám.

VIZSLATÚRA

Egy magyar vizsla naplójából

Meglepetés

Délután van. Várom, hogy valaki megjöjjön. Egész nap egyedül vagyok, senki sem nézett felém. Felkapom a fejem, mintha Gazdi autójának hangját hallanám a falu felől. Igen ő az! Rohanok a kapuhoz. Izgatottan lesem, hogy mikor ér már fel a hegyre. Feszülten figyelem, hogy megpillantsam az autót, ami Őt hozza. Már egész közeliről hallom. Mindjárt meglátom. Igen itt van! Befordul az utcánkba. Ide-oda szaladok örömben. Megjött! Segítek kinyitni a kaput. Belülről rácsimpaszkodom a lécre, hátha hamarabb kinyílik az ajtó. Gazdi rám szól:

- Vigyázz! Menj hátrébb!

Vonakodva arrébb megyek. Kinyitja a kaput. Szaladnék hozzá, de szól, hogy maradjak ott. Az autóval beáll az udvarba. Most már odamehetek hozzá. Körberajongom, hisz oly rég láttam. Hajnalban elment és most már késő délután van. Leguggol hozzám, hagyja, hogy puszt adjak az arcára. Nem mindig szereti. Látom rajta, hogy örül nekem. Mikor már megszeretgettük egymást, odamegy az autóhoz, kinyitja a hátsó ajtót, és nagy meglepetésemre egy vizslalány ugrik ki belőle. Egy pillanatra meghökkenek. Ilyen szépet már rég nem láttam. Ahogy ott áll megszeppenve, gyönyörű világos barna szemei csábítóan néznek rám. Az alakja is formás. Tetszik nekem. Szaladok, megnézem, kit hozott a Gazdi. Soha nem volt még nálunk más kutya. Nem értem, hogy miért hozta ide Őt. Nem baj. Az a lényeg, hogy itt van. Most meg kell ismerni közelebbről. Méregetjük egymást. Ő jobban meg van illetődve, mint én. Na majd én bátorítom egy kicsit. Odadugom az orrom az övéhez, szagoljuk egymást. Kellemes illatú városi kutya. Nem érezni rajta az erdő illatát.

Gazdira nézek kérdően:

-Itt marad nálunk?

Mintha értené, mit akarok kérdezni.

-Igen. Itt fog lakni velünk, hogy ne legyél egyedül. Remélem, tetszik?

Egy magyar vizsla naplójából

Nagyon is! Boldogan fordulok vissza a kislányhoz, mikor hallok, hogy nyílik a kapu, és belép rajta Gazdi néni és Kisgazdi.

Szaladok hozzájuk elmondani a nagy újságot.

- Nem vagyok már egyedül! Van társam. A Gazdi hozta!

Látom, hogy nem értik mit mondok nekik, ezért ráncigálni kezdem Gazdi néni kezét, hogy jöjjön gyorsan. Nézze meg, ki van itt, de már észrevették a jövevényt. Eldobva mindent rohannak hozzá.

- Jaj de aranyos! De cuksi!

Simogatják, ölelgetik. Sőt gazdi néni még egy pusztit is nyom a fejére. Ez hallatlan! Tőle már nagyon rég nem kaptam ilyet. Nem esik jól. Féltékeny vagyok. Próbálok kettejük közé furakodni, hogy kapjak én is egy kis szeretetet. Bökdösöm az orommal a lábát.

-Jól van téged is szeretlek! -mondja Gazdi néni.

-Hogy hívják? -kérdezi Gazditól.

- Süti.

Tehát Süti, és itt fog lakni nálunk. Jó! Akkor ideje megismerkedned az új otthonoddal, gyere, körbevezetlek.

Ezzel elindulok. Visszanézek, hogy követ-e. Félénken jön utánam, mindent megszagol. Én meg boldogan mutatom az utat, hol előtte, hol mögötte ugrálva. Kicsit kergetőzünk egymással. Nagyon boldog vagyok, de

egy kicsit szomorú is egyben, mert mi lesz, ha Őt jobban fogják szeretni, mint engem. Velem meg senki sem fog törődni. Remélem nem így lesz. Nem is töprengek ezen tovább, hisz újabb kérdés merül fel bennem.

Hol fog aludni? Csak nem bent a házban? Abba én bele fogok pusztulni. Talán nem tesznek velem

Egy magyar vizsla naplójából

ilyet?

Elférünk abban a kis házban, ketten is, amiben most lakom. Majd jól összebújunk. Lesz elég helyünk.

Közben végig néztünk mindent. Odaérünk a kis házikóhoz. Mutatom, hogy menjen be és pihenje ki az út fátadalmait. Majd én itt kint vigyázok, hogy senki se háborgassa. Bemegy a házba, én az ajtó elé heveredem, de kisvártatva kijön és lefekszik mellém. Odabújik hozzám. Nagyon jó érzés. Olyan mintha ezer éve ismernénk egymást.

Az oldalához fészkelődöm, úgy, hogy hozzá érjek a marjához. Nem mozdul, hagyja, hogy a fejem rátegyem. Becsukom a szemem. Beszippantom a kedves illatát. Azt kívánom magamban, bárcsak így maradnánk sokáig...

